

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ
Հ Ա Տ ՈՒ Կ Զ Ն Ն Չ Ա Կ Ա Ն Ծ Ա Ռ Ա Յ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

ք. Երևան, Վ.Վաղարշյան 13Ա, հեռ./011-900-047

« 17 » 04 2015թ. 18-77/զ - 15

1. Անի Բոշյանին

ք. Վանաձոր Արուսյան փող. 28տուն

✓

2. Յելսինյան
քաղաքացիական ասամբլեայի
Վանաձորի գրասենյակի
նախագահ

Արթուր Սարունցին

ք. Վանաձոր, Տիգրան Մեծի պող., 59

Ուղարկում եմ Ձեր հաղորդման հիման վրա ՀՀ հատուկ քննչական ծառայությունում հարուցված թիվ 62229814 քրեական գործով՝ քրեական հետապնդում չիրականացնելու և քրեական գործով վարույթը կարճելու մասին որոշման օրինակը:

Միաժամանակ պարզաբանում եմ, որ որոշումը կարող էք բողոքարկել ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքով սահմանված կարգով:

Առդիր որոշումը 15 քերթից:

Հատուկ քննչական ծառայության
հատկապես կարևոր գործերի քննիչ

Ն.Գ. Բարսեղյան

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

քրեական հետապնդում չիրականացնելու և քրեական գործով վարույթը կարճելու մասին

17.04.2015թ.

ք. Երևան

ՀՀ հատուկ քննչական ծառայության ՀԿԳ քննիչ Ն.Գ. Բարսեղյանս, վերանայելով վարույթում քննվող թիվ 62229814 քրեական գործի նյութերը,

Պ Ա Ր Ձ Ե Ց Ի

2014թ. թվականի նոյեմբերի 27-ին ՀՀ հատուկ քննչական ծառայություն է ստացվել Հելսինկյան քաղաքացիական ասամբլեայի Վանաձորի գրասենյակի նախագահ Արթուր Սաքունցի գրությունն այն մասին, որ կազմակերպություն է դիմել Վանաձոր քաղաքի բնակչուհի Անի Հակոբի Բոշյանը՝ հայտնելով, որ 2014թ. նոյեմբերի 11-ին ոստիկանության աշխատակիցների ուղեկցությամբ գնացել է ոստիկանության Տարոնի բաժին, որտեղ պաշտոնատար անձինք իր նկատմամբ կիրառել են հոգեբանական ճնշումներ, նսեմացրել են արժանապատվությունը, ծաղրել և անձնական բնույթի վիրավորանքներ հասցրել, ինչի արդյունքում ինքը գրել է իրականությանը չհամապատասխանող ցուցմունք: Այնուհետև, դրանից դրդված, 2014թ. նոյեմբերի 23-ին կատարել է ինքնասպանության փորձ:

Անի Բոշյանն իր հերթին հանցագործության մասին նույնաբովանդակ հաղորդում և բացատրություն է տվել:

Դեպքի առթիվ ՀՀ հատուկ քննչական ծառայությունում 04.12.2014թ. հարուցվել է թիվ 62229814 քրեական գործը՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածի 3-րդ մասով:

Անի Բոշյանը ճանաչվել է տուժող և ցուցմունք է տվել այն մասին, որ 2014թ. նոյեմբերի 11-ին, երբ անձնական գործերով գտնվել է Երևան քաղաքում, իրեն է զանգահարել մայրը՝ Բավական Խաչատրյանը, և հայտնել, որ ոստիկանության Տարոնի բաժնի աշխատակիցներն այցելել են իրենց բնակարան, խուզարկել են բնակարանը, իսկ մի քանի այլ աշխատակիցներ իր հորը՝ Հակոբ Բոշյանին, տարել և մի քանի ժամ պահել են ոստիկանությունում, ապա պահանջել է, որ ինքն անմիջապես վերադառնա Վանաձոր:

Նույն օրը՝ ժամը 17.00-ի սահմաններում, արդեն գտնվել է տանը, երբ իրենց բնակարան են այցելել ոստիկանության երկու աշխատակից և իրեն տարել են ոստիկանության Տարոնի բաժին: Մայրը նույնպես նստել է ոստիկանների ավտոմեքենան, իսկ հայրը իրենց մեքենայով է գնացել:

Բաժնում ոստիկանները կազմել են ինչ-որ փաստաթղթեր, որոնք ինքը ստորագրել է, և իրեն տարել են բաժնի պետի տեղակալ Թորոսյանի աշխատասենյակ, որտեղ վերջինս իր հասցեին անպարկեշտ արտահայտություններ է արել և մեղադրել պոռնկագրական նյութեր տարածելու մեջ: Ինքն ասել է, որ նման արարք չի կատարել, սակայն իրեն ոչ ոք չի լսել, և շարունակվել են վիրավորանքներն իր և իր ընտանիքի հասցեին:

Այդ ժամանակ Թորոսյանը հանձնարարել է աշխատակիցներին, որ նկարահանեն իրեն, որից հետո իրեն բերման ենթարկած ոստիկանության աշխատակիցը բջջային հեռախոսով նկարահանել է իրեն տարբեր դիրքերից, իսկ ինքը հայտնել է իր տվյալները և քրեական օրենսգրքի այն հոդվածը, որի կասկածանքով իրեն բերման են ենթարկել:

Նկարահանումից հետո կրկին գնացել են Թորոսյանի աշխատասենյակ, այնտեղ են եկել նաև երեք աղջիկներ, որոնք իր կարծիքով եղել են ոստիկանության աշխատակիցներ:

Թորոսյանը հանձնարարել է, որ իրեն խուզարկեն, որից հետո այդ աղջիկները Թորոսյանի աշխատասենյակի վերջնամասում գտնվող հանգստի սենյակում խուզարկել են իրեն:

Նրանցից մեկը պահանջել է, որ ինքն ամբողջությամբ հանի հագուստը՝ ասելով, որ իր մարմնի վրա դաջվածքներ և սպիներ է փնտրում: Հագուստը հանելուց հետո պահանջել է, որ կքանստի, որպեսզի պարզեն՝ ներքին օրգաններում արդյոք ինչ-որ իրեր թաքցնում է, թե ոչ:

Խուզարկության ավարտից հետո Թորոսյանը վերադարձել է և միասին գնացել են բաժնի պետ Շուշանյանի աշխատասենյակ, որտեղ կրկին շարունակվել են նսեմացումներն ու վիրավորանքները: Քիչ անց այնտեղ է եկել նաև քննչական բաժնի պետ Գալստյանը, ով, միանալով Թորոսյանին և Շուշանյանին, սպառնացել է, որ իրեն կծերբակալեն և 72 ժամ պահելուց հետո կուղարկեն կանանց գաղութ: Իր ինքնազագոցողությունը վատացել է, և դեղորայք վերցնելու համար ցանկացել է տեսնել ծնողին, սակայն իրեն չեն թույլատրել՝ ասելով, որ եթե այդ պահին առանց ծնողի չի դիմանում, ինչպես պետք է դիմանա գաղութում:

Տեսնելով, որ սպառնալիքների և ճնշումների ազդեցությամբ չեն կարողանում համոզել իրեն խոստովանել իր կողմից չկատարված հանցագործությունը, Գալստյանը խնդրել է, որ Թորոսյանն ու Շուշանյանը դուրս գան սենյակից, որից հետո սկսել է իրեն համոզել, որ գրի խոստովանական ցուցմունք՝ ասելով, որ այդ մասին ոչ ոք չի իմանա, գործում իր անվան փոխարեն այլ տվյալներ կլրացվեն, հետագայում ինքը դատարանում կվճարի տուգանք՝ 200.000 ՀՀ դրամի չափով, և ամեն ինչ կավարտվի:

Տեսնելով, որ այդտեղից դուրս գալու որևէ այլ հնարավորություն չունի՝ համաձայնվել է ցուցմունք տալ և շուտ հեռանալ: Այդ ժամանակ Գալստյանի հետ գնացել է վերջինիս աշխատասենյակ, և միջանցքում հանդիպել են Շուշանյանին, ում Գալստյանը ներկայացրել է որպես իր քավորի: Միջանցքով քայլելու ժամանակ դիմացի պատին առկա ապակու արտացոլանքի մեջ տեսել է, որ Շուշանյանը իր հետևից ձեռքի շարժումով ինչ-որ ժեստ է արել, որը նմանվել է սեռական բնույթի հայիոյանքի: Դա նկատել է նաև Գալստյանը:

Գալստյանի աշխատասենյակ է եկել քննիչ Յովսեփ Յովսեփյանը, ներկայացել է որպես գործը քննող քննիչ, Գալստյանը նրան ասել է, որ ինքը կգրի խոստովանական ցուցմունք, և միասին գնացել են քննիչի աշխատասենյակ:

Քննիչը իրեն է տվել ինչ-որ փաստաթղթեր, որոնք ինքը առանց կարդալու ստորագրել է, և սկսվել է իր հարցաքննությունը: Քննիչն իրեն թելադրել է ցուցմունքը, և ինքը գրել է, թե, իբր, պատրաստել և համացանցի միջոցով տարածել է Մառլենա Սահակյանի և Նարինե Նավասարդյանի պոռնկագրական բնույթի նկարները: Հարցաքննության ընթացքում Գալստյանը պարբերաբար մտել է քննիչի աշխատասենյակ, ինչ-որ բան է խոսել քննիչի հետ և հեռացել: Իր հարցաքննությունը տևել է մի քանի ժամ, որի ընթացքում մի քանի անգամ քննիչի հեռախոսով զանգել է ծնողներին:

Գալստյանն ու Յովսեփյանն իրեն ասել են, որ ոչ ոքի, այդ թվում՝ իր ընտանիքի անդամներին չասի, թե ինչ ցուցմունք է գրել:

Հարցաքննության ավարտից հետո՝ ժամը 03.00-ի սահմաններում, քննիչի հետ միասին դուրս է եկել բաժնից:

Շուրջ 7 օր անց իրեն զանգել է Յովսեփյանը և պահանջել է անհապաղ ներկայանալ քննչական բաժին: Բաժնում քննիչն ու Գալստյանն իրեն հարցուփորձ են արել ոմն Լիաննա Մուրադյանի վերաբերյալ, թե ինչ կապ կա իրենց միջև, քանի որ վերջինիս

համակարգչից հայտնաբերվել են նույն անձանց վերաբերյալ պոռնկագրական բնույթի լուսանկարներ: Ինքը հայտնել է, որ այդպիսի մարդու չի ճանաչում, որևէ կապ չունի նրա հետ, և հրաժարվել է գրել, որ այդ լուսանկարները միասին են կազմել և տարածել: Այնուհետև քննիչի աշխատասենյակում իրեն մեղադրանք է առաջադրվել, կրկին ստորագրել է փաստաթղթեր, որոնց բովանդակությանը չի ծանոթացել, և քննիչի թելադրանքով գրել է նախորդ ցուցմունքի բովանդակությամբ ցուցմունք: Քննիչը որպես մեղադրյալ ներգրավելու մասին որոշման օրինակ իրեն չի տվել՝ պատճառաբանելով, որ կամ այն կկորցին, կամ ինչ-որ մեկը կկարդա:

Չետագայում գիտակցելով, թե ինչ ծանր հանցանք կատարելու համար է մեղադրվում, և որ այդ արարքները ինքը չի կատարել, այդ ամենը գրել է ճշունների և նվաստացումների արդյունքում, իր անունը և բարի համբավը կխայտառակվի ամբողջ քաղաքում՝ կատարվածի մասին պատմել է մայրիկին, որից հետո, տեսնելով ծնողի ծանր ապրումները, որոշել է վերջ տալ կյանքին և 2014թ. նոյեմբերի 23-ին դեղահաբերի մեծ քանակություն ընդունելու միջոցով ինքնասպանության փորձ է կատարել:

Ա.Բոշյանի մայրը Բավական Խաչատրյանը, ցուցմունք է տվել այն մասին, որ 2014թ. նոյեմբերի 11-ին, երբ իր դուստրը՝ Անի Բոշյանը, գտնվել է Երևան քաղաքում, իրենց բնակարան են այցելել ոստիկանության Տարոնի բաժնի աշխատակիցները և խուզարկել են իրենց տունը, մինչև խուզարկությունը սկսելը Թորոսյանն իր ամուսնուն՝ Յակոբ Բոշյանին, տարել է ոստիկանության բաժին, և ժամը 12.30-ից մինչև 16.00-ն նրան պահել են բաժնում:

Այդ ընթացքում ինքը բազմիցս զանգել է աղջկան, սակայն նրա հեռախոսը անջատված է եղել, իսկ երբ Անին պատասխանել է զանգերին, պահանջել է, որ շտապ վերադառնա Վանաձոր:

Ժամը 17.30-ի սահմաններում Անին արդեն գտնվել է տանը: Որոշ ժամանակ անց իրենց բնակարան են այցելել խուզարկություն կատարող աշխատակիցներից երկուսը և ասել են, որ Անիին պետք է տանեն ոստիկանություն: Ինքը Անիի հետ նստել է ոստիկանների ավտոմեքենան, և գնացել են Տարոնի բաժին:

Բաժնում Անիին տարել են Թորոսյանի աշխատասենյակ, իսկ ինքը մնացել է միջանցքում, սակայն սենյակի ներսից լսել է Անիի լացի բարձր ձայնը, որոշ ժամանակ անց նրան դուրս են բերել սենյակից՝ որպեսզի նկարահանեն, իսկ Թորոսյանը, տեսնելով իրեն, բարկացել է իր վրա, որ միջանցքում չսպասի, որից հետո ինքը մտել է իր դասընկերոջ՝ Արմեն Դերձյանի աշխատասենյակ, ով նույնպես աշխատել է նույն բաժնում:

Որոշ ժամանակ մնացել է ոստիկանության մասնաշենքում, հետո իրեն դուրս են հրավիրել ոստիկանությունից: Մինչև ժամը 01.00-ն տեղեկություն չի ունեցել Անիից, այդ ժամանակ Անին իրեն է զանգել քննիչի հեռախոսից, ինքը բարձրացել է 3-րդ հարկ և տեսել է աղջկան:

Ժամը 03.00-ի սահմաններում Անին դուրս է եկել բաժնից, և գնացել են տուն: Անին գտնվել է ընկճված, վախեցած վիճակում, ոչինչ չի խոսել, իրենց ոչինչ չի պատմել:

Մի քանի օր անց Անիին կրկին հրավիրել են քննչական բաժին: Այդ օրը ևս մի քանի ժամ մնացել է քննիչի աշխատասենյակում: Դրանից հետո մի քանի օր շարունակ Անին գտնվել է ծանր վիճակում, իր հետ չի խոսել, իսկ 2014թ. նոյեմբերի 23-ին դեղահաբեր ընդունելու եղանակով ինքնասպանության փորձ է կատարել, որից հետո իրեն պատմել է, որ 2011թ. նոյեմբերի 11-ին ոստիկանության բաժնում նրա նկատմամբ կատարվել են ապօրինություններ, նսեմացրել են նրա արժանապատվությունը, սպառնացել են,

ճնշումներ են գործադրել, որպեսզի խոստովանի իր կողմից չկատարված հանցագործությունը:

Չատկանշական է այն հանգամանքը, որ Ա. Բոշյանը նշել է, որ ոստիկանների ապօրինի գործողությունների մասին մայրիկին պատմել է մինչև 23.11.2014թ, իսկ Բ.Խաչատրյանը նշել է, որ այդ ապօրինությունների մասին Անի Բոշյանը իրեն պատմել է ինքնասպանության փորձ կատարելուց հետո միայն:

Չակոբ Բոշյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ 2014թ. նոյեմբերի 11-ին ժամը 11.00-ի սահմաններում, իրենց բնակարան են այցելել ոստիկանության աշխատակիցներ և հետաքրքրվել են իր աղջկա գտնվելու վայրի վերաբերյալ, ինքն էլ հայտնել է, որ աղջիկը Երևանում է: Ոստիկանության մի քանի աշխատակիցներ սկսել են խուզարկել իրենց բնակարանը, իսկ նրանցից թորոսյան ազգանունով աշխատակիցը իրեն տարել է ոստիկանության Տարոնի բաժին և մինչև ժամը 16.00-ն պահել այնտեղ: Այդ ընթացքում թորոսյանը և մյուս աշխատակիցները հայիոյել են իրեն, հարցրել են, թե ուր է աղջիկը, և ասել են, որ մինչև աղջիկը չներկայանա, իրեն բաց չեն թողնի: Չեռախոսը վերցրել են իր ձեռքից և չեն թույլատրել, որ հեռախոսազանգեր կատարի, միայն շատ խնդրելուց հետո են թույլատրել զանգահարել է իր տնօրենին և հայտնել, որ չի կարող աշխատանքի դուրս գալ:

Մի քանի ժամ նստել է ինչ-որ սենյակում, որից հետո իրեն վերադարձրել են հեռախոսը և ասել են, որ գնա տուն, իսկ երբ աղջիկը վերադառնա, պարտավորեցնի նրան ներկայանալ ոստիկանություն: Ինքը քայլելով մոտ 25 րոպեում հասել տուն և տեսել, որ ոստիկանները դեռևս խուզարկում են իրենց տունը:

Երեկոյան Անին վերադարձել է տուն, իրենց բնակարան են գնացել ոստիկանության երկու աշխատակիցներ և Անիին տարել են ոստիկանություն: Այդ օրը՝ մինչև ժամը 03.00-ն, սպասել են ոստիկանությունում, որից հետո Անիի հետ վերադարձել են տուն: Մի քանի օր հետո տեղեկացել է, որ Անին ինքնասպանության փորձ է կատարել, քանի որ նոյեմբերի 11-ին ոստիկանության բաժնում նրան ճնշել և համոզել են, որ խոստովանական ցուցմունք գրի:

ՀՀ ոստիկանության Տարոնի բաժնի պետի տեղակալ Վազգեն Թորոսյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ Լոռու մարզի քննչական վարչության վարույթում համակարգչի միջոցով պոռնկագրական նյութեր տարածելու դեպքի առթիվ հարուցված քրեական գործերից մեկի շրջանակներում հավաստի տեղեկություններ են ստացվել, որ հանցագործությունը կատարել է Վանաձոր քաղաքի բնակչուհի Անի Բոշյանը: Ա.Բոշյանին հայտնաբերելու նպատակով 2014թ. նոյեմբերի 11-ին՝ մոտավորապես ժամը 12.00-ին, այցելել է վերջինիս բնակության վայր, սակայն Ա.Բոշյանը տանը չի եղել և իրեն դիմավորել են վերջինիս ծնողները, ապա հայտնել, որ Անին հավանաբար գտնվում է Երևանում: Ինքը հետաքրքրվել է, թե որտեղ է Անիի համակարգիչը, և վերջինիս հայրը՝ Չակոբ Բոշյանը, հայտնել է, որ այն շուրջ երկու ամիս առաջ վնասվել է, և տվել են վերանորոգման: Ինքն առաջարկել է միասին գնալ և տեսնել, թե ում մոտ է համակարգիչը, ապա Հ.Բոշյանի մատնանշած երթուղիով միասին գնացել են Վանաձոր քաղաքի Տիգրան Մեծի փողոցում գտնվող ինչ-որ մի տաղավար, որը մատնանշելով Հ.Բոշյանը հայտնել է, որ նշված վայրում է համակարգիչը տվել վերանորոգման, սակայն երբ տվյալ կետի աշխատակիցը հերքել է Հ.Բոշյանի կողմից համակարգիչ հանձնելու հանգամանքը, վերջինս հայտնել է, որ շփոթվել է և այլ խանութում է այն տվել վերանորոգման:

Կրկին Յ.Բոշյանի մատնանշած երթուղիով գնացել են մեկ այլ խանութ, որտեղի հիմնական աշխատակիցը բացակայել է խանութից: Մեկ այլ աշխատակցից վերցնելով նրա հեռախոսահամարը՝ զանգել ու զրուցել է նրա հետ, վերջինս հայտնել է, որ իրեն նման համակարգիչ չեն տվել, և որ ինքը գտնվում է Սպիտակ քաղաքում:

Խանութի աշխատակցին խնդրել է այդ հարցը պարզելու նպատակով շտապ վերադառնալ Վանաձոր, իսկ Յ.Բոշյանին առաջարկել է դրսում սպասելու փոխարեն գնալ ոստիկանության Տարոնի բաժին և այնտեղ սպասել, ինչին վերջինս համաձայնել է:

Քանի որ այդ պահին օպերլիազորների մոտ առկա է եղել Ա.Բոշյանի բնակարանը խուզարկելու մասին դատարանի որոշումը, ինքը հանձնարարել է օպերլիազորներին սկսել խուզարկությունը:

Բաժնում, իր հիշելով, սուրճ են խմել և որոշ ժամանակ անց բաժին է եկել խանութի աշխատակիցը: Յ.Բոշյանը, տեսնելով խանութի աշխատակցին, ասել է, որ իրականում խաբել է, համակարգիչը իրականում վերանորոգման չի տվել, այլ այն առգրավել են ոստիկանության աշխատակիցները:

Շշտելով, որ իրականում համակարգիչը առգրավվել է մեկ այլ գործի շրջանակներում, Յ.Բոշյանին ասել է, որ գնա տուն, իսկ երբ Ա.Բոշյանը վերադառնա, վերջինիս անմիջապես ուղարկի ոստիկանության Տարոնի բաժին:

Յ.Բոշյանին ոչ ոք չի պարտադրել, որ մնա բաժնում, նա այնտեղ մնացել է իր իսկ ցանկությամբ և ամենաշատը մեկ ժամ մնալուց հետո՝ ժամը 14.00-ի սահմաններում, դուրս է եկել բաժնից:

Նույն օրը՝ երեկոյան, հանձնարարել է օպերլիազորին գնալ և պարզել, թե Ա.Բոշյանն արդյոք վերադարձել է, թե ոչ, և տեղեկանալով, որ վերադարձել է՝ հանձնարարել է նրան բերման ենթարկել ոստիկանություն:

Ա.Բոշյանին բերման ենթարկելուց հետո պարզաբանվել են իրավունքները, կազմվել են արձանագրություններ, որից հետո ինքը ձեռնամուխ է եղել իգական սեռի երկու ընթերակաների և նույն սեռի ոստիկանին ապահովելու գործընթացին, որպեսզի Ա.Բոշյանին ենթարկեն անձնական խուզարկության: Խուզարկությունից հետո Ա.Բոշյանին նկարահանել են ոստիկանության աշխատակիցները, որի ընթացքում նա հայտարարել է իր տվյալները և քրեական օրենսգրքի այն հոդվածը, որի կասկածանքով բերման է ենթարկվել: Ա.Բոշյանի հետ բոլոր անհրաժեշտ գործողություններն ավարտելուց հետո վերջինս համապատասխան գրությամբ ներկայացվել է քննչական բաժին:

Ինքը Ա.Բոշյանին բաժնի պետի աշխատասենյակ չի տարել, նրա նկատմամբ որևէ ճնշում, սպառնալիք և վիրավորանք չի եղել: Ա.Բոշյանը գտնվել է հանգիստ վիճակում:

Ոստիկանության Տարոնի բաժնի ՊՊԾ դասակի ոստիկան Անի Գաբրիելյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ 2014թ. նոյեմբերի 11-ին՝ երեկոյան, Թորոսյանի կանչով ներկայացել է բաժին և իրականացրել է բերման ենթարկված Անի Բոշյանի անձնական խուզարկությունը, որին մասնակցել են ևս երկու ընթերականեր: Անձնական խուզարկության ընթացքում Ա.Բոշյանն իրեն շատ հանգիստ է պահել, կատարել է իր օրինական պահանջները:

Խուզարկության ընթացքում Ա.Բոշյանը մերկացել է, ինքը ստուգել է, որ վերջինիս մոտ և մարմնի վրա որևէ արգելված իրեր չկան, և ավարտել է խուզարկությունը:

Ոստիկանության Տարոնի բաժնի օպերլիազոր Միքայել Սարգսյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ 11.11.2014թ. բաժնի ղեկավարության կողմից իրեն է հանձնարարվել Վանաձոր քաղաքի բնակչուհի Անի Բոշյանի բնակարանում խուզարկության կատարումը:

Նույն օրը բաժնի այլ աշխատակիցների հետ գնացել է Ա.Բոշյանի բնակարան, սակայն վերջինս տանը չի եղել: Խուզարկությունը կատարվել է ընթերակաների և Ա.Բոշյանի մոր ներկայությամբ, որի ընթացքում առգրավվել են գործի համար կարևոր նշանակություն ունեցող որոշ առարկաներ:

Նույն օրը՝ երեկոյան, բաժնի պետի տեղակալ Թորոսյանի հանձնարարականով օպերլիազոր Կարեն Մուրադյանի հետ կրկին այցելել է Ա. Բոշյանի բնակության վայր վերջինիս հայտնաբերելու նպատակով: Ա.Բոշյանը գտնվել է տանը, և նրան հանցագործություն կատարելու կասկածանքով բերման են ենթարկել ոստիկանության Տարոնի բաժին:

Բերման ենթարկելուց հետո կազմել է համապատասխան փաստաթղթեր, Անի Բոշյանին պարզաբանվել են իր՝ բերման ենթարկվածի իրավունքներն ու պարտականությունները, այնուհետև նրան որպես բերման ենթարկվածի սահմանված կարգով նկարահանել է, որի ընթացքում վերջինս հայտնել է իր տվյալները և քրեական օրենսգրքի այն հոդվածները, որոնց կասկածանքով բերման է ենթարկվել, որից հետո նրան ուղեկցել է Թորոսյանի աշխատասենյակ, որտեղ իգական սեռի աշխատակցուհին կատարել է Ա. Բոշյանի անձնական խուզարկությունը: Նշված գործողություններն ավարտելուց հետո Ա.Բոշյանը ներկայացվել է քննչական բաժին՝ համապատասխան գործողություններ կատարելու:

Ա.Բոշյանն իրեն պահել է շատ հանգիստ, նրա նկատմամբ որևէ չճնշում չի գործադրվել, և ոչ ոք նրան չի վիրավորել:

Նույնաբովանդակ ցուցմունք է տվել օպերլիազոր Կարեն Մուրադյանը:

Ոստիկանության Տարոնի բաժնի քրեական հետախուզության բաժանմունքի պետ Արմեն Դերձյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ հանցագործության կասկածանքով բերման ենթարկված Անի Բոշյանի հետ որևէ առնչություն չի ունեցել, միայն տեղյակ է եղել, որ վերջինս կասկածվում է հանցագործության կատարման մեջ, և որ վերջինիս բնակարանում խուզարկություն է կատարվել: Օպերատիվ աշխատանքները ղեկավարել է բաժնի պետի տեղակալ Վ.Թորոսյանը: Ա. Բոշյանին բերման ենթարկելու օրը վերջինիս մայրը՝ իր դասընկերուհի Բավական Խաչատրյանը, մտել է իր աշխատասենյակ և հայտնել է այդ մասին: Քանի որ քրեական գործը քննվել է քննչական վարչության վարույթում, ինքը Բ. Խաչատրյանին հայտնել է, որ գործով զբաղվում են քննիչները:

Նույն օրը՝ ցերեկային ժամի, բաժնում նկատել է Ա.Բոշյանի հորը՝ Հակոբ Բոշյանին, սակայն տեղյակ չի եղել, թե վերջինս ինչ նպատակով է գտնվում բաժնում, նրա հետ չի խոսել և որևէ առնչություն չի ունեցել:

ՀՀ քննչական կոմիտեի Լոռու մարզային վարչության պետի տեղակալ Արման Գալստյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ քննչական վարչության վարույթում քննվող քրեական գործերից մեկի շրջանակներում 11.11.2014թ. ոստիկանության Տարոնի բաժնից ներկայացվել են հանցագործությունը կատարելու կասկածանքով բերման ենթարկված Անի Բոշյանն և նրա վերաբերյալ նյութերը: Այդ պահին գործը քննող քննիչ Հովսեփի Հովսեփյանը բացակայել է աշխատավայրից, և մինչև նրա ժամանելը Անի Բոշյանը մնացել է իր աշխատասենյակում: Ինքը Ա.Բոշյանից հետաքրքրվել է, թե ինչպես են պոռնկագրական բնույթի լուսանկարները հայտնվել նրա համակարգչում, վերջինս էլ ներկայացրել է հանգամանքերը:

Որոշ ժամանակ անց ժամանել է քննիչը և Ա.Բոշյանին ուղեկցել է իր աշխատասենյակ: Տուն գնալուց առաջ բացել է քննիչի աշխատասենյակի դուռը և տեսնելով, որ հարցաքննությունը դեռևս շարունակվում է՝ բարի գիշեր մաղթել և հեռացել է:

Ա.Բոշյանն իր աշխատասենյակում միայնակ է եղել, ոչ ոք ներկա չի գտնվել իրենց խոսակցությանը: Ինքը որևէ մեկի աշխատասենյակում Ա.Բոշյանին չի հանդիպել, չի համոզել, նրան չի վիրավորել և որևէ ճնշում չի գործադրել: Իր աշխատասենյակում Ա. Բոշյանը գտնվել է հանգիստ վիճակում, միայն ասել է, որ նման արարք կատարելով՝ իր ծանոթների և ընտանիքի անդամների մոտ կխայտառակվի, իսկ ինքը նրան հանգստացրել է՝ ասելով, որ նախաքննության տվյալները գաղտնի են և չեն հրապարակվում: Ա. Բոշյանի ցուցմունքի հետ կապված՝ քննիչին ոչինչ չի ասել, հարցաքննության ընթացքում քննիչի աշխատասենյակ չի մտել և վերջինիս հետ չի զրուցել, միայն հաջորդ օրն է քննիչից տեղեկացել, որ Ա. Բոշյանը գրել է մանրակրկիտ խոստովանական ցուցմունք:

ՀՀ քննչական կոմիտեի Լոռու մարզային վարչության ՀԿԳ ավագ քննիչ Հովսեփ Հովսեփյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ 11.11.2014թ. երբ գտնվել է աշխատավայրից դուրս, իրեն է զանգահարել վարչության պետի տեղակալ Արման Գալստյանը և ասել, որ իր վարույթում քննվող քրեական գործերից մեկի շրջանակներում հանցագործությունը կատարելու կասկածանքով անձ է բերման ենթարկվել:

Վերադառնալով աշխատավայր՝ Ա.Գալստյանի աշխատասենյակում հանդիպել է նրան և բերման ենթարկված Անի Բոշյանին, ապա վերջինիս հետ գնացել է իր աշխատասենյակ, որտեղ Ա.Բոշյանին պարզաբանել է, թե ինչու է կասկածվում, ապա նրա նկատմամբ որպես խափանման միջոց է ընտրել ստորագրություն չհեռանալու մասին, պարզաբանել կասկածյալի իրավունքներն ու պարտականությունները, և սկսվել է հարցաքննությունը: Ա.Բոշյանը մանրակրկիտ ցուցմունք է տվել կատարած հանցագործությունների մասին, ինքը վերջինիս ոչինչ չի թելադրել և չի ուղղորդել, նա իր ձեռքով շարադրել է ցուցմունքը, նշել է այնպիսի հանգամանքներ, որոնք մինչ այդ իրեն հայտնի չեն եղել, հետևաբար ինքը չէր կարող նման տեղեկություններ թելադրել: Հարցաքննության ընթացքում Անի Բոշյանը նաև իր հեռախոսով զանգել է ծնողներին, խոսել է նրանց հետ, հայտնել է, որ ամեն ինչ կարգին է, որ ծնողները չանհանգստանան:

Ա.Գալստյանը հարցաքննության ընթացքում իր աշխատասենյակ չի մտել, իրեն ոչինչ չի ասել, միայն մեկ անգամ իր աշխատասենյակի դուռը կիսաբաց անելով՝ տեսել է, որ հարցաքննությունը շարունակվում է, բարի գիշեր մաղթելով՝ հեռացել է:

18.11.2014թ. Ա.Բոշյանին կրկին հրավիրել է իր աշխատավայր, որտեղ վերջինիս մեղադրանք է առաջադրել: Ա.Բոշյանն առաջադրված մեղադրանքում իրեն լիովին մեղավոր է ճանաչել, տվել է խոստովանական ցուցմունք և պնդել որպես կասկածյալ հարցաքննության ընթացքում իր տված ցուցմունքը: Ա.Բոշյանն իր աշխատասենյակում ճնշված չի եղել, իր ներկայությամբ ոչ ոք վերջինիս չի ճնշել և չի համոզել:

Իր աշխատասենյակում Ա. Բոշյանը գտնվել է հանգիստ վիճակում, միայն ասել է, որ նման արարք կատարելով՝ իր ծանոթների և ընտանիքի անդամների մոտ կխայտառակվի, իսկ ինքը նրան հանգստացրել է՝ ասելով, որ նախաքննության տվյալները գաղտնի են և չեն հրապարակվում:

ՀՀ քննչական կոմիտեի Լոռու մարզային վարչության պետ Թաթուլ Շուշանյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ բերման ենթարկված Անի Բոշյանն իր աշխատասենյակում չի եղել, ինքը վերջինիս ընդահանրապես չի հանդիպել և նրա հետ որևէ առնչություն չի ունեցել:

Իր ներկայությամբ ոչ ոք Ա. Բոշյանի նկատմամբ ճնշում չի գործադրել, նրան ոչինչ չի համոզել: Հետագայում տեղեկացել է, որ կասկածանքով բերման ենթարկված Անի Բոշյանը տվել է խոստովանական ցուցմունքներ:

Լրացուցիչ հարցաքննության ընթացքում Անի Բոշյանը հայտնել է, որ Թորոսյանն իրեն ուղեկցել է ոչ թե Շուշանյանի, այլ Շարմազանովի աշխատասենյակ, ինքը շփոթել է նրանց պաշտոնը և ազգանունը և նման ցուցմունք է տվել: Երբ իր վերաբերյալ քննվող քրեական գործի նյութերին ծանոթանալու նպատակով 2015թ. հունվարի վերջերին ներկայացել է քննչական վարչություն, այնտեղ հանդիպել է Շուշանյանին և հասկացել, որ ինքը նախկինում ազգանունները շփոթել է:

ՀՀ ոստիկանության Տարոնի բաժնի պետ Էրիկ Շարմազանովը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ բերման ենթարկված Անի Բոշյանին իր տեղակալ Թորոսյանը իր աշխատասենյակ չի ուղեկցել: Ինքը, Թորոսյանը և Գալստյանը իր աշխատասենյակում Անի Բոշյանի հետ չեն զրուցել, նրա նկատմամբ որևէ ճնշում չի գործադրվել:

Իր հիշելով իր հանձնարարությամբ օպերիվագործներից մեկը Ա. Բոշյանին տարել է աշխատասենյակ, ինքը զրուցել է վերջինիս հետ, որից հետո նրան ներկայացրել են քննչական բաժին: Ա.Բոշյանի հետևից ձեռքով որևէ ժեստ չի կատարել, Ա.Գալստյանի հետ քավոր սանիկական հարաբերությունների մեջ չի գտնվում:

Ոչ ոք Ա.Բոշյանին չի ճնշել և չի համոզել, որ խոստովանի հանցագործություն կատարելու հանգամանքը: Անի Բոշյանն իր ներկայությամբ չի հուզվել և ծնողին հանդիպելու ցանկություն չի հայտնել: Նույնիսկ երբ բերման ենթարկելուց հետո նրան նկարահանել են, նա եղել է հանգիստ, նույնիսկ ժպիտով:

Ցուցմունքին կից Է.Շարմազանովը ներկայացրել է Ա. Բոշյանին բերման ենթարկելուց հետո կատարված տեսագրության լազերային կրիչը:

Նախաքննության ընթացքում որպես վկա հարցաքննված Հեղինե Ավետիսյանը և Հեղինե Խառատյանը ցուցմունքներ են տվել այն մասին, որ 11.11.2014թ. ոստիկանության աշխատակիցների կողմից հրավիրվել են ոստիկանության Տարոնի բաժին և որպես ընթերականեր մասնակից են եղել մի աղջկա անձնական խուզարկության կատարմանը:

Խուզարկության ժամանակ այդ աղջիկը հանել է հագուստները, սակայն նրա մարմնի վրա որևէ արգելված իր չի հայտնաբերվել: Խուզարկության ժամանակ այդ աղջիկը լաց չի եղել, չի հուզվել: Խուզարկության ավարտից հետո իրենք ստորագրել են արձանագրությունը և դուրս են եկել:

Նախաքննության ընթացքում որպես վկա հարցաքննված Լորիս Ղազարյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ Վանաձոր քաղաքի Տիգրան Մեծ փողոցում ունի փոքրիկ տաղավար, որտեղ զբաղվում է բջջային հեռախոսների և համակարգիչների վերանորոգմամբ: 2014թ. նոյեմբեր ամսին, կոնկրետ օրը չի հիշել, տաղավար է մտել մի տղամարդ, ներկայացել որպես ոստիկանության բաժնի պետի տեղակալ և հետաքրքրվել մի համակարգիչից, որը մոտ երկու ամիս առաջ տվել են իրեն, և ինքը հետ չի վերադարձրել: Ինքը պատասխանել է, որ նման դեպք չի եղել, որից հետո այդ մարդու խնդրանքով դուրս է եկել տաղավարից և այնտեղ մեկ այլ տղամարդու դեմ դիմաց ասել, որ իրեն համակարգիչ չեն տվել: Այդ տղամարդը ևս հաստատել է իր ասածը, ասել է, որ ինքը շփոթվել է, և նրանք հեռացել են:

Որպես վկա հարցաքննված Արտակ Տիգրանյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ Վանաձոր քաղաքի Տիգրան Մեծ փողոցում Հայկի հրապարակում, զբաղվում է համակարգիչների վերանորոգմամբ և վաճառքով:

2014թ. նոյեմբեր ամսին, կոնկրետ օրը չի հիշել, երբ գտնվել է Սպիտակ քաղաքում, իրեն է զանգահարել անձանոթ մի տղամարդ և ներկայանալով որպես ոստիկանության աշխատակից՝ հետաքրքրվել է մի համակարգչից, որը, իբրև, մոտ 2 ամիս առաջ տվել են իրեն՝ վերանորոգելու: Ինքը ասել է, որ նման դեպք չի եղել, իրեն ոչ ոք համակարգիչ չի տվել: Ոստիկանը խնդրել է, որ ինքը վերադառնա Վանաձոր և այդ հարցը պարզաբանեն: Մոտ 30 րոպե անց վերադարձել է Վանաձոր, և ներկայացել ոստիկանության Տարոնի բաժին: Բաժնում հանդիպել է իրեն զանգողին, ում ազգանունը Թորոսյան է եղել, և մի տղամարդու, նրանց դեմ դիմաց ասել է, որ ոչ ոք իրեն համակարգիչ չի տվել, որից հետո այդ տղամարդը, դիմելով Թորոսյանին, ներողություն է խնդրել և ասել է, որ նրան խաբել է, որից հետո ինքը հեռացել է բաժնից:

Ցուցմունքերում առկա էական հակասությունները պարզելու նպատակով առերես հարցաքննություններ են կատարվել Անի Բոշյանի, Վազգեն Թորոսյանի, Անի Գաբրիելյանի, Արման Գալստյանի, Յովսեփ Յովսեփյանի, Էրիկ Շարմազանովի, ինչպես նաև Յակոբ Բոշյանի, Վազգեն Թորոսյանի և Արմեն Դերձյանի միջև, որոնց ընթացքում վերջիններս պնդել են նախաքննության ընթացքում իրենց տված ցուցմունքները:

Տուժող Անի Բոշյանի և վկա Յ.Յովսեփյանի միջև կատարված առերես հարցաքննության ընթացքում վերջիններս պնդել են նախաքննության ընթացքում իրենց տված ցուցմունքները, տուժողի ներկայացուցիչ Արթուրի Սաքունցի կողմից առաջադրված հարցերին վկա Յ.Յովսեփյանը չի պատասխանել՝ պատճառաբանելով, որ այդ հարցերի պատասխանները առկա են Անի Բոշյանի վերաբերյալ իր կողմից քննված քրեական գործի նյութերում, իսկ մասնակից Արթուր Սաքունցը հայտարարություն է ներկայացրել վկայի կողմից սահմանված պարտականությունները չկատարելու համար միջոցներ ձեռնակելու վերաբերյալ:

Ուշադրության է արժանի այն հանգամանքը, որ առերես հարցաքննության ընթացքում վկա Յ.Յովսեփյանը հայտնել է, որ Ա.Բոշյանը ցուցմունքներում նշել է այնպիսի մանրամասություններ նրա հետ շփված անձանց մասին, որոնք մինչ այդ գործով իրեն հայտնի չեն եղել, հետևաբար ինքը չէր կարող դրանք թելադրել: Մասնավորապես՝ նշել է նրա և Արամ Ամիրխանյանի հարաբերությունների մասին, թե որքան ժամանակ են շփվել, երբ են գժտվել, ինչ պատճառներով, ինչ ճանապարհով է նա տեղեկացել, որ Արամը շփվում է Մառլենայի հետ, թե Արամը ինչ բառեր էր օգտագործում Մառլենայի հետ շփվելիս, մասնավորապես՝ այն նույն բառերը, որոնք մինչ այդ Արամն ասել է իրեն:

Պատմել է նաև Արտյոմ Աբրահամյանի հետ շփվելու, նրա հետ գժտվելու, նրա կողմից Նարինե Նավասարդյանի նկարները հավանելու և նրանցից վրեժխնդիր լինելու մասին:

Ա.Բոշյանին բերման ենթարկելու կասկածանքի բնույթը պոռնկագրական նյութեր տարածելն է եղել, այնինչ ցուցմունքում նշվել են հենց Անի Բոշյանի արտահայտած բառերը՝ «ցենզուրայից դուրս նկարներ», եթե ինքը ցուցմունքը թելադրած լիներ, ապա կնշվեր օրենքի տառով՝ «պոռնկագրական նյութեր» բառերը:

Լրացուցիչ հարցաքննության ընթացքում Յ.Յովսեփյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ ինքը Ա.Սաքունցի հարցերին չպատասխանելու որևէ դիտավորություն չի ունեցել: Հարցերը վերաբերել են կոնկրետ քննչական գործողության տևողությանը կամ կատարման եղանակին, այդ պատճառով չի պատասխանել հարցերին, քանի որ դրանք ներառված են եղել քրեական գործի նյութերում և շատ հնարավոր էր, որ ինքը չհիշեր կոնկրետ հարցաքննության տևողությունը և այլ պատասխան տար, որը հետագայում կօգտագործվեն իր դեմ:

Յ.Բոշյանի և Վ.Թորոսյանի միջև կատարված առերես հարցաքննության ընթացքում Յ.Բոշյանը հաստատել է այն հանգամանքը, որ իրականում ինքը Թորոսյանին հայտնել է, որ համակարգիչը տվել են վերանորոգման, սակայն նշել է որ դա վաղուց է եղել, համակարգիչը չի վերանորոգվել, և այն դեմ են նետել: Քանի որ Թորոսյանը չի հավատացել իր հայտնածի իսկությանը, ինքն առաջարկել է գնալ և ցույց տալ, թե որտեղ է այն տվել վերանորոգման: Սակայն Վ.Թորոսյանի առաջադրած այն հարցին, որ եթե համակարգիչը դեմ է նետել, ապա ինչ են նրանք միասին փնտրել խանութներում, Յ. Բոշյանը պատասխանել է, որ փնտրել են կոտրված համակարգիչը:

Յատկանշական է այն, որ Յ.Բոշյանը հայտնել է, որ ինքը ոստիկանության աշխատակիցներին բաժնից դուրս գալու ցանկություն չի հայտնել, քանի որ իրեն ասել էին, որ մինչև աղջիկը չներկայանա, իրեն բաց չեն թողնի, սակայն վերջինս չի հստակեցրել, թե նման պայմաններում ինչպես է ստացվել, որ առանց Անի Բոշյանի ներկայանալու ինքը հեռացել է ոստիկանությունից:

Նախաքննության ընթացքում ձեռք են բերվել Անի և Յակոբ Բոշյանների բջջային հեռախոսահամարներից 11.11.2014թ. կատարված մուտքային և ելքային հեռախոսազանգերի վերծանումները և զանգերը սպասարկած կայանների տեղակայման հասցեները, որոնց զննությամբ պարզվել է, որ երկու հեռախոսահամարների զանգերը նշված օրը սպասարկվել են Վանաձոր քաղաքում տեղակայված կայանների կողմից: Զննությամբ պարզվել է որ Յակոբ Բոշյանի բջջային հեռախոսահամարից 11.11.2014թ. ժամը 10.47-ին և 13.20-ին ելքային հեռախոսազանգեր են կատարվել Լյովա Մելիքյանի 094-08-20-05 հեռախոսահամարին, իսկ Ա.Բոշյանի հեռախոսահամարից՝ Բավական Խաչատրյանի 098-58-15-42 համարին:

Այս կապակցությամբ տուժող Անի Բոշյանը հայտնել է, որ ինքը շահագործել է երկու տարբեր հեռախոսահամարներ և իր հիշելով 11.11.2014թ. երբ ինքը գտնվել է Երևանում երկու հեռախոսահամարներն էլ իր մոտ են եղել, սակայն, եթե զանգերը սպասարկվել են Վանաձոր քաղաքում տեղակայված կայանների կողմից, հնարավոր է, որ մի հեռախոսը մնացել է տանը և շահագործվել տան անդամների կողմից:

Ա. Բոշյանի տված ցուցմունքի արժանահավատությունը գնհատելիս անհրաժեշտ է հաշվի առնել նաև այն հանգամանքը, որ վերջինս չի կարողացել պատասխանել այն հարցին, որ եթե հեռախոսահամարը մնացել տանը, ապա իր հեռախոսահամարից 11.11.2014թ. ժամը 14.51-ից մինչև 15.27-ը ընկած ժամանակահատվածում ում կողմից են կատարվել հեռախոսազանգերը իր ծնողի՝ Բավական Խաչատրյանի համարին, այն պարագայում, երբ նշված օրը և նշված ժամին իրենց բնակարանում խուզարկություն է կատարվել, իսկ Բ. Խաչատրյանը մասնակից է եղել խուզարկության կատարմանը:

Վանաձորի քաղաքապետարանի կոմունալ բաժնի պետ Լյովա Մելիքյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ Յակոբ Բոշյանը աշխատում է վարչությունում որպես աղբատար մեքենայի վարորդ: 2014թ. աշնանը, կոնկրետ օրը չի հիշել, Յ.Բոշյանը զանգահարել է իրեն և հայտնել, որ գնում է ոստիկանություն և այդ պահին չի կարող աշխատանքի դուրս գալ, խնդրել է իրեն փոխարինել այլ աշխատակցով: Սովորաբար աղբը տեղափոխվում է առավոտյանը ժամը 06.00-ի սահմաններում, իսկ երկրորդ անգամ 11.00-ից 12.00-ի սահմաններում: Իր կարծիքով ժամը 10.47-ի զանգի դեպքում Յ. Բոշյանն իրեն հայտնել է, որ գնում է ոստիկանություն, իսկ ժամը 13.20-ի զանգի դեպքում հայտնել է, որ արդեն դուրս է եկել ոստիկանությունից:

Հ.Բոշյաննը ինչպես հեռախոսագրույցների ժամանակ, այնպես էլ դրանից հետո, իրեն ոչինչ չի ասել, որ ոստիկանությունում իրեն պահել են և չեն թույլատրել դուրս գալ, միայն ասել է, որ դա կապված է աղջկա հետ, և ինքը այլևս չի հետաքրքրվել:

Էրիկ Շարմազանովի կողմից ներկայացված լազերային կրիչի գննությամբ պարզվել է, որ Անի Բոշյանը տեսախցիկի առջև հանգիստ վիճակում, ժպիտը դեմքին, առանց հուզվելու պատասխանել է նկարահանողի հարցերին, հայտնել իր կենսագրական տվյալները և ՀՀ քրեական օրենսգրքի այն հոդվածը, որի կասկածանքով բերման է ենթարկվել:

Վերոգրյալի կապակցությամբ անհրաժեշտ է նշել, որ ոստիկանության աշխատակցի կողմից տեսանկարահանելու եղանակով Ա.Բոշյանի նկատմամբ որևէ ճնշում չի գործադրվել, քանի որ վերջինս չի առարկել նկարահանվելուն և տեսախցիկի առկայությունից չկաշկանդվելով պատասխանել է իրեն առաջադրված հարցերին:

Ա.Բոշյանի և Ա.Գալստյանի միջև կատարված առերես հարցաքննության ժամանակ տուժողի ներկայացուցիչ Արթուր Սաքունցը հայտարարել է, որ բերման ենթարկելու ժամերի հետ կապված ՀՀ-ի վերաբերյալ միջազգային և ազգային բազմաթիվ զեկույցներում, այդ թվում՝ մարդու իրավունքների պաշտպանի տարեկան զեկույցներում, արձանագրվել է, որ ոստիկանության բաժիններում մարդկանց բերման են ենթարկում և պահում օրենքով սահմանված նորմերի խախտումներով և փաստաթղթային արձանագրումը չի համապատասխանում իրական փաստերին և հանգամանքներին, բացի այդ, նախաքննական մարմինը 11.11.2014թ. Անի Բոշյանին չի ներկայացրել այնպիսի օբյեկտիվ ապացույցներ, որը կհամոզեր Անի Բոշյանին տալ ինքնախոստովանական ցուցմունքներ, ուստի նման պարագայում ակնհայտ է որ Ա.Բոշյանը ցուցմունք է տվել ճնշումների ազդեցության տակ:

Այնինչ Լոռու մարզի քննչական վարչությունում քննված թիվ 53100214 քրեական գործի գննությամբ պարզվել է, որ դեռևս 30.10.2014թ. քննչական վարչություն է ստացվել փորձագետի եզրակացությունը, համաձայն որի՝ Ա.Բոշյանի համակարգչում հայտնաբերվել են Նարինե Նավասարդյանի պոռնկագրական բնույթի լուսանկարները, ինչպես նաև պոռնկագրական բնույթի այն լուսանկարի բնօրինակը, որի վրա համապատասխան ծրագրով ավելացվել է Ն.Նավասարդյանի դիմանկարը: Բացի այդ, մինչև Ա.Բոշյանին բերման ենթարկելը նախաքննական մարմինն հայտնի է եղել այն հանգամանքը, որ այն «IP»/այփի/ հասցեները, որոնցով հասանելիություն է ստացվել Մառլենա Սահակյանի անվամբ բացված անձնական էջին, ակտիվացվել են Ա.Բոշյանի անվամբ գրանցված 077-45-53-88 հեռախոսահամարից:

Ինչ վերաբերում է Ա.Բոշյանին բերման ենթարկելու կարգի և ժամերի արձանագրման խախտմանը, ապա նախաքննության ընթացքում այդպիսի տեղեկություններ ձեռք չեն բերվել, ավելին՝ պարզվել է, որ բերման ենթարկվելուց 2 ժամ 55 րոպե հետո սկսվել է Ա.Բոշյանի որպես կասկածյալ հարցաքննությունը, որը տևել է 3 ժամ 25 րոպե:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 211-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն, կասկածյալի հարցաքննությունը կատարվում է նրան ձերբակալելուց կամ խափանման միջոց կիրառելու մասին որոշումը նրան հայտարարելուց անմիջապես հետո, ուստի նման պայմաններում քննիչը Ա. Բոշյանին՝ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 6-րդ հոդվածի 48-րդ կետով նախատեսված գիշերային ժամերին հարցաքննելով նույնիսկ դատավարական խախտումներ թույլ չի տվել:

Այսպիսով՝ գործի բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ նախաքննությամբ քննությամբ հավաքված ապացույցների հիման վրա հարկ է փաստել հետևյալը.

ՀՀ ոստիկանության Տարոնի բաժնի և ՀՀ քննչական կոմիտեի Լոռու մարզային քննչական վարչության աշխատակիցների կողմից քրեական օրենսգրքով նախատեսված արարքի առկայությունը կամ բացակայությունը պարզելու, ինչպես նաև նրանց արարքին իրավական գնահատական տալու համար անհրաժեշտ է գնահատել գործով ձեռք բերված ապացույցները վերաբերելիության, թույլատրելիության, իսկ ամբողջ ապացույցներն իրենց համակցությամբ՝ գործի լուծման համար բավարարության տեսանկյունից:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 127 հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ յուրաքանչյուր ապացույց ենթակա է գնահատման՝ վերաբերելիության, թույլատրելիության, իսկ ամբողջ ապացույցներն իրենց համակցությամբ՝ գործի լուծման համար բավարարության տեսանկյունից:

ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի քրեական և զինվորական գործերով պալատի 2005 թվականի հուլիսի 22-ի որոշմամբ հայտնած դիրքորոշման համաձայն՝ գործի ելքով շահագրգռված անձի ցուցմունքները, առանց դրանք հաստատող օբյեկտիվ ապացույցների առկայության, բավարար չեն հանգելու այն հանգման, որ հանցագործության դեպքը տեղի է ունեցել:

ՀՀ Վճռաբեկ դատարանը 2014թ. հոկտեմբերի 31-ի ԵԿԴ/0252/01/13 որոշմամբ արձանագրել է, որ «...արժանահավատ է այն ապացույցը, որի ճշմարտացիությունը կասկած չի հարուցում: Ապացույցն արժանահավատության տեսանկյունից գնահատելիս դատարանը պետք է հիմք ընդունի հետևյալ հանգամանքները.

ա/ ապացույցի աղբյուրի հատկանիշները /օրինակ՝ փորձագետի ձեռնհասությունը, ցուցմունք տվող անձի շահագրգռվածությունը.../...

...Անդրադառնալով անմեղության կանխավարկածի սկզբունքին՝ Վճռաբեկ դատարանը հարկ է համարում նշել, որ քրեական դատավարությունում կանխավարկածը օրենքով կամ նախադեպային իրավունքով հաստատված այն կանոնն է, որի համաձայն՝ որոշակի հանգամանք համարվում է հաստատված, քանի դեռ օրենքով սահմանված կարգով չի ապացուցվել հակառակը: Մարդու անմեղությունը քրեական դատավարության կարևորագույն կանխավարկածներից է, որն ամրագրված է ինչպես ՀՀ Սահմանադրությամբ, միջազգային պայմանագրերով և օրենքներով, այնպես էլ Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի և Վճռաբեկ դատարանի նախադեպային իրավունքով: Հանցանք կատարելու մեջ անձի մեղավորությունը հաստատված համարելը ոչ այլ ինչ է, քան անմեղության կանխավարկածի հաղթահարում: Միևնույն ժամանակ, անձին դատապարտելու համար համարժեք ապացույցների բավարար համակցության բացակայությունը նշանակում է, որ անձի անմեղության կանխավարկածը հաղթահարված չէ: Այլ խոսքով՝ քրեական դատավարության ընթացքում չապացուցված մեղավորությունը հավասարազոր է ապացուցված անմեղության:...

...Անմեղության կանխավարկածի սկզբունքը ենթադրում է ապացույցների այնպիսի ամբողջության առկայություն, որն անհրաժեշտ է անձի մեղավորությունը ողջամիտ (հիմնավոր) կասկածից վեր ապացուցված համարելու, այլ ոչ թե անձի մեղավորության մասին ենթադրություններ անելու համար:...»

Նույն որոշմամբ Վճռաբեկ դատարանն արձանագրել է հետևյալը. «... քրեական դատավարությունում մեղքի հարցը լուծելիս որպես ապացույցների բավարարության շեմ պետք է գործի «հիմնավոր կասկածից վեր» ապացուցողական չափանիշը: Ընդ որում,

«հիմնավոր կասկածից վեր» ապացուցողական չափանիշ ասելով, պետք է հասկանալ փաստական տվյալների (ապացույցների) այնպիսի համակցություն, որը բացառում է հակառակի ողջամիտ հավանականությունը: Վերոգրյալը չի նշանակում, որ հանցանք գործելու մեջ անձի մեղավորությունն ընդհանրապես չի կարող առաջացնել որևէ կասկած, սակայն այդպիսի կասկածի հավանականության դեպքում դրա աստիճանը պետք է լինի աննշան (խիստ ցածր): Այլ խոսքով՝ մեղադրանքը կազմող յուրաքանչյուր փաստական հանգամանք պետք է հիմնավորվի ապացույցների այնպիսի ծավալով, որը կբացառի դրա ապացուցվածության վերաբերյալ ցանկացած ողջամիտ կասկած:...»

Փաստորեն ոստիկանության և քննչական վարչության աշխատակիցների կողմից Անի Բոշյանի նկատմամբ հոգեբանական ճնշումներ գործադրելու, նրա արժանապատվությունը նսեմացնելու, նրան հանդգելու և ցուցմունքներ կորզելու հանգամանքները հիմնավորող միակ ապացույցը գործի ելքով շահագրգռված Անի Բոշյանի ցուցմունքն է, իսկ վերջինիս ծնողներ՝ Բավական Խաչատրյանի և Յակոբ Բոշյանի ցուցմունքները անուղղակի ապացույցներ են՝ հիմնված Ա.Բոշյանի պատմածի վրա:

Այսպիսով, վերլուծելով և գնահատելով սույն քրեական գործով ձեռք բերված փաստական տվյալները, միաժամանակ դրանք համադրելով ՀՀ վճռաբեկ դատարանի հիշյալ որոշումներով արտահայտված իրավական դիրքորոշումների հետ՝ պետք է արձանագրել, որ գործի հանգամանքների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ հետազոտության արդյունքում չի հիմնավորվել ոստիկանության և քննչական վարչության աշխատակիցների կողմից իրենց պաշտոնական լիազորություններն անցնելու հանգամանքը, կատարվել են հնարավոր բոլոր քննչական ու դատավարական գործողությունները և սպառվել են նոր ապացույցներ ձեռք բերելու հնարավորությունները, իսկ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 18 հոդվածի համաձայն՝ հանցանք գործելու մեջ անձի մեղավորության հետևությունը չի կարող հիմնվել ենթադրությունների վրա, այն պետք է հաստատվի գործին վերաբերող փոխկապակցված հավաստի ապացույցների բավարար ամբողջությամբ: Մեղադրանքն ապացուցված լինելու վերաբերյալ բոլոր կասկածները, որոնք չեն կարող փարատվել ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի դրույթներին համապատասխան պատշաճ իրավական ընթացակարգի շրջանակներում, մեկնաբանվում են հօգուտ մեղադրյալի կամ կասկածյալի: Փաստորեն Անի Բոշյանի հայտնած տեղեկությունները՝ պաշտոնատար անձանց կողմից իրենց պաշտոնական լիազորություններն անցնելու վերաբերյալ, իրենցից ներկայացնում են կասկածներ, որոնք կատարված նախաքննությամբ չեն փարատվել և հետևաբար պետք է մեկնաբանվեն հօգուտ ոստիկանության աշխատակիցների, որպիսի պայմաններում վերջիններիս նկատմամբ քրեական հետապնդում չի կարող իրականացվել ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածով նախատեսված կամ պետական ծառայության դեմ ուղղված այլ հանցակազմերի բացակայության հիմքով:

Ինչ վերաբերում է Յակոբ Բոշյանին ոստիկանության բաժնում ապօրինի պահելու հանգամանքին, ապա այդ կապակցությամբ ևս բավարար ապացույցներ ձեռք չեն բերվել, ավելին պարզվել է, որ վերջինս ոստիկանությունում մնացել է իր կամքով և այնտեղից դուրս գալու ցանկություն չի հայտնել, իսկ մինչև ոստիկանություն գնալը ոստիկանության աշխատակիցներին սուտ տեղեկություններ տրամադրելով փորձել է նրանց զցել մոլորության մեջ և իր կողմից տրամադրված սուտ տեղեկությունը հաստատելու

նպատակով գնացել է ոստիկանության բաժին և սպասել քաղաքացու ժամանելուն: Հետագայում հայտնելով ճշմարտությունը դուրս է եկել ոստիկանությունից:

Ինչ վերաբերում է գործով վկա հարցաքննված Հովսեփ Հովսեփյանի կողմից ցուցմունք տալուց հրաժարվելու վերաբերյալ տուժողի ներկայացուցիչ Արթուր Սաքունցի հայտարարությանը, ապա անհրաժեշտ է նշել, որ վկա Հ. Հովսեփյանը առերես հարցաքննության ընթացքում արդեն իսկ իր ցուցմունքը պնդել է տուժողին առերես, որից հետո միայն, երբ կողմերին հնարավորություն է տրվել միմյանց հարցեր ուղղել, վկան չի պատասխանել տուժողի ներկայացուցչի հարցերին՝ պատճառաբանելով, որ դրանց պատասխանները առկա են քրեական գործում, և ինքը պարտավոր չէ հիշել և մտաբերել դրանք, ուստի նման պայմաններում վկա Հ.Հովսեփյանի արարքում բացակայում է ցուցմունք տալուց հրաժարվելու հանցակազմը, քանի որ հանցակազմի սուբյեկտիվ կողմը դրսևորվում է նրանում, որ վկան հրաժարվում է ցուցմունք տալ իրեն հայտնի հանգամանքների մասին, մինչդեռ տվյալ դեպքում վկան արդեն իսկ առերես ցուցմունք է տվել իրեն հայտնի հանգամանքների մասին և ընդամենը չմտաբերելու և սխալ տեղեկություն չհայտնելու նպատակով չի պատասխանել տուժողի ներկայացուցչի առաջադրած հարցին: Հետևաբար անհրաժեշտ է նրա նկատմամբ քրեական հետապնդում չիրականացնել արարքում հանցակազմի բացակայության հիմքով:

Այս պայմաններում հարկ է անդրադառնալ նաև Անի Բոշյանի արարքում սուտ մատնության հանցակազմի առկայության կամ բացակայության հարցին:

ՀՀ քրեական օրենսգրքի 333 հոդվածը քրեական պատասխանատվություն է նախատեսում հանցագործության մասին սուտ մատնություն կատարելու համար, եթե անձը գործել է գիտակցելով, որ իր տրամադրած տեղեկությունը կեղծ է: Նշված հանցակազմի օբյեկտիվ կողմը կատարվում է ուղղակի դիտավորությամբ, այսինքն՝ հանցակազմի առկայությունը հիմնավորելու համար անհրաժեշտ է ապացուցել, որ անձը գործել է գիտակցաբար և հանցագործության մասին ակնհայտ սուտ հաղորդում է ներկայացրել՝ նպատակ ունենալով հասնել անմեղ անձին քրեական պատասխանատվության ենթարկելուն:

Սույն գործով Անի Բոշյանի հաղորդման մեջ և ցուցմունքներում նկարագրված հանգամանքները չեն հիմնավորվել ապացույցների գնահատման արդյունքում, վերջինիս հայտնած տեղեկությունները գնահատվել են որպես կասկածներ, որոնք չեն փարատվել սույն քրեական գործի նախաքննության շրջանակներում և մեկնաբանվել են ի օգուտ պաշտոնատար անձանց: Այս պայմաններում հնարավոր չէ արձանագրել, որ Անի Բոշյանը գիտակցաբար հանցագործության մասին սուտ հաղորդում է տվել իրավապահ մարմիններին, այսինքն՝ վերջինիս արարքում ՀՀ քրեական օրենսգրքի 333 հոդվածով նախատեսված հանցագործության հանցակազմի առկայությունը չի հիմնավորվել:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 35-րդ հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ կետով, 55-րդ հոդվածի 2-րդ մասով, 261-263-րդ հոդվածներով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի

1. ՀՀ ոստիկանության Լոռու մարզային վարչության Տարոնի բաժնի պետ Էրիկ Շարմազանովի, պետի տեղակալ Վազգեն Թորոսյանի, ՀՀ քննչական կոմիտեի Լոռու մարզային քննչական վարչության պետի տեղակալ Արամ Գալստյանի

կողմից պաշտոնեական լիազորություններն անցնելու և ծանր հետևանք պատճառելու դեպքով, իսկ ՀՀ քննչական կոմիտեի Լոռու մարզային քննչական վարչության ՀԿԳ ավագ քննիչ Հովսեփի Հովսեփյանի կողմից պաշտոնեական լիազորություններն անցնելու և ցուցմունք տալուց հրաժարվելու դեպքերով նրանց նկատմամբ քրեական հետապնդում չիրականացնել՝ արարքներում հանցակազմի բացակայության հիմքով և թիվ 62229814 քրեական գործով վարույթը կարճել:

2. Որոշման պատճենն ուղարկել Ա.Բոշյանին, Ա.Սաքունցին, Է.Շարմազանովին, Վ.Թորոսյանին, Ա.Գալստյանին և Հ.Հովսեփյանին, նրանց պարզաբանել, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 263-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ քրեական գործով վարույթը կարճելու մասին որոշումը կարող են բողոքարկել վերադաս դատախազին որոշման պատճենը ստանալու պահից 7 օրվա ընթացքում: Նույն հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ դատախազը բողոքը ստանալու պահից 7 օրվա ընթացքում որոշում է կայացնում բողոքը մերժելու կամ բավարարելու մասին: Կայացված որոշման պատճենն անհապաղ ուղարկվում է բողոք ներկայացրած անձին: Գործով վարույթը կարճելու մասին դատախազի որոշումը դրա պատճենը ստանալու պահից 7 օրվա ընթացքում կարող է բողոքարկվել դատարան:
3. Որոշման պատճենը 24 ժամվա ընթացքում ուղարկել նախաքննության օրինականության նկատմամբ հսկողություն իրականացնող դատախազին՝ օրինականությունը ստուգելու նպատակով:

*ՀՀ հատուկ քննչական ծառայության
հատկապես կարևոր գործերի քննիչ,
արդարադատության կապիտան՝*

Ն.Գ. Բարսեղյան